

• Нови амерички председник изабран је по жељи Американаца, по жељи Срба и по жељи Руса. Три добра заједно не слуте на добро.

Вита Теофиловић

• Прочитао сам своју књигу. Сад знам шта је писац хтео да каже.
• Улепшали смо нашу историју. Сад може у уџбенике.
• Завера?! Нема теорије.

Милан Р. Симић

• Не жалим се на лош живот. Сам сам га изабрао на изборима.
• Пишем афоризме јер немам друга посла.

Миљивоје Јозић

• Постоји идеалан свет лажи, где је све истинито.

Мијо Мирановић Гроф

Рођендан

Данас је најрадоснији дан. Славимо мој рођендан. Дошли су сви рођаци и пријатељи. Било је весело. Добио сам много лепих поклона. Мама је направила лепу торту. Требало је нешто лепо пожелети. А ја сам био пун жеља. На првом месту сам желео да се и ја запослим. Онда да се оженим и имам децу. Па да се окућим.

Торта је била предивна. Нисам био сигуран да ли ћу једним дувањем моћи да угасим све свећице, а без тога ми се жеље неће испунити. По једна свећа за сваку годину. Нисам то успевао ни ранијих година. Отац ме је охрабрио рекавши да су прошле године само три свеће остале упале. Родбина и пријатељи подржали су ме тапшањем. Мајка ме је нежно загрлила и прошапутала:

– Можеш ти то, сине мој, сада си старији годину дана. Само јако дуну. Мама ће ти помоћи. Мисли на своје жеље, то ће ти дати снагу.

На торти је весело горело, као буктиње, четрдесет пет свећа.

Дубоко сам у(з)дахнуо...

Томислав Дрвар

Смех није грех

(Афоризми из истоимене антологије писаца из дијаспоре које је изабрао А. Чоџић)

• Кад ми раде иза леђа, знам да сам испред њих.

Бобан Станојевић (Аустралија)

• Многи политичари се састају само онда кад им прети растанак.

Стеван Р. Стевић (БиХ)

• Црна Гора је толико мала да је један човек држи у шаци.

Дејан Тофчевић (Црна Гора)

• Ако ми забраните да лајем, постаћу пас.

Радомир Путниковић (Велика Британија)

• Предизборна ћутња је једино време кад политичари говоре истину.

Јелена Павковић (Хрватска)

• Уписао сам дете у први разред. Одељење за непущаче.

Горан Мракић (Румунија)

• Ко преживи, причаће. Како смо ћутали.

Драгослав Митровић (Швајцарска)

• Највише што су у животу неки закључили било је боловање.

Даница Милетић (Аустрија)

• Обратила сам се највишој судској инстанци у држави. Редакцији једног таблоида.

Рада Лекић (Турска)

• Транзиција је мучна прича о успелом неуспеху.

Чедо Делетић (Словенија)

• Нису устали против неправде, да им не би измакли столицу.

Иван Бузуровић (САД)

Борислав Станковић Стабор

Афоризам недеље

НЕМАМО НИКОГ БЛИЖЕГ ОД ОНОГ КОЈИ НАС ДРЖИ У ШАЦИ.

Александар Баљак
(Из нове књиге „Зидови на хоризонту“)

Лазо Средановић

Трамвај за двоје

Драгослав Симић

Догађај који ћу описати збио се једног јулског дана прошле године, поподне, између четири и седам сати.

Син мог доброг друга Дејана, Ранко, сценариста, касније је на састанак који смо заказали раније. Био је успешан телевизијски продуцент, који би можда могао да помогне да се игра једна моја ТВ драма.

Јавио се у четири:

– Извини, касним. Долазим за 20 минута.

У кафе-књижари, у којој је требало да се нађемо, рафови пуни књига. Шарене корице на све стране привлачиле су пажњу. „Секс“, енглеско илустровано издање књиге, било је одлично за убијање времена. За столом где сам пио кафу отворио сам књигу. Нису баш „испа-

што, можда га некад негде у некој прилици употребим”, рекао је и отишао.

Покајао сам се што сам га уопште звао. По томе како је разговарао с пријатељем свог оца, *реда ради*, схватио сам да од посла неће бити ништа. Ранко је био један од оних ликова који су већ на излазу из кафане заборавили са ким су били и о чему су разговарали.

У пет сам био у трамвају.

Чим сам ушао, приметио сам једну старију жену, мојих година, која ме је нетремице посматрала. Признајем, и ја сам њу посматрао. Чинило ми се да сам је видео некад давно. Погледи су нам се привлачили као да смо уместо очију имали магнете.

Трамвај се приближавао мом одредшту. Било је глупо да изађем, а да јој ништа не кажем. Шта ако јој нешто добадим, а жена помисли да сам луд?! Нема смисла – врзало ми се по глави. Већ смо обоје у животном добу кад се људи једни другима не удварају у градском превозу. То су године кад сева десно раме. Сањаш мртве. Кошмар у глави. Шта да радим?

Хоћу-нећу, хоћу-нећу. Жена ме погледа још једном. Приближи се излазним вратима. Нисам издржао. Насмешио сам се и изговорно опробан штос: „Да ли силазите?”, мада је било јасно да излази. Кад је жена одговорила потврдно, додао сам да је то одлично јер баш и ја силазим на тој станици: „Ја сам стручњак за компјутере”, па ако имате времена могли бисмо да попијемо кафу, одвалио сам.

Интелигентна жена одмах је разумела да оно са *компијутерима* нема везе. На моје изненађење, пристала је. Сели смо у једну уличну хладовиту башту. Око нас људи, саобраћај. Гледали смо се опет као у трамвају, дуго и значајно. Онда, да бих прекинуо сад већ непријатну тишину, рекао сам да ме подсећа на некога кога сам давно срео, али да баш нисам сигуран да је то она. У цепу носим једно старо писмо које желим да јој покажем. Стварно ме је неодољиво подсећала на неку девојку са

којом сам се забављао. Извадио сам оно писмо које ми је Ранко онако случајно, нешто раније вратио.

Титоово Ужице, 31. јул 1973.

Драги мој,

Ово неће бити љубавно писмо јер би ипак било само део истине, али ће заједно бити искрено.

То што сам ти рекла да сам се одљубила, то су обичне љубосици. Било би то дивно кад би човек могао да каже: нећу више да волим и ипак. Волим те, волим те, више него раније и заједно се овако уржасно осећам.

Седам дана сам скакала на сваки звук телефона. Поново и поново смишљала сам шта ћу ти све рећи када ме позовеш. Требало је и да те замолим да ми пронађеш једну књигу, а као што си чуо све сам заборавила сем „га” и „јесице”. Нисам умела ништа друго да ти кажем. Смршала сам. Поceo дан бих љакала без икаквог повода. Стиранио се осећам.

И што је најгоре, за ово није нико крив. Немам на кога да бацити кривицу. Немам кога да мрзим да бих ипрестала њебе да волим. Простио нисам смела да те заволим и што је све.

Можда ме не разумеш, можда ћеш помислити чему сва ова ипак. Из твоје ула што не изгледа странио. Волим те, ја ипак. Да, али ти имаши пријатеље, имаши жену коју волиш. Имаши посао. Уосталом, ја сам теби само мали део, не животиња нешто пријатно ирвеведеној времена. А ја, ја немам ништа.

Мили мој! Нисам ја љубоморна ни на кога и никога не кривим, ја само не могу да иоднесем да будем сама, а да волим. Ја се најпросио све време, чак и сад док ти ово пишеш, осећам као да се обраћам некој слици чије ме боје неодољиво иривлаче, али све што ја учиним или кажем, одбија се о њену љаику ирвршину. То не могу да иоднесем ирривоу сад кад те волим. Драги, молим те, ирви и ироследни ирви те нешто молим. Обећај ми да ирпосе овоица нећеш лоше мислити о мени и да ћу смеити да те иртражим у сешембру у Београду. Молим те, до иршита ми је веома стило, иа ја те волим, забоја.

Драган Стојановић

Белешка о аутору

Драгослав Симић, дугогодишњи уредник документарног програма Радио Београда 2, покренуо је ауторску едицију документарних емисија у 100 наслова „Књиге које говоре” о људима и догађајима из политичке и културне историје Југославије и Србије у 20. веку. Поред осталих, аутор је и књига: „Женски логор на Голем отоку”, у коауторству с Бошком Трифуновићем, „Раскол у етеру”, о субимима у српској цркви у Америци према фонодокументацији мајора Николе Косића. „Аутобиографије уживо од Слободана Јовановића до данас”. „Дражесни КГБ, јави се”, о Радију Слободна Југославија, који је емитовао свој програм из Букурешта 1949–1954. *Оснивач водехеј новинарској сајта* www.audiofotoarhiv.com

дале” слике нагих жена, али сцена због којих се пубертетлије радују, а старије као бајаги такве слике не интересују, било је напретек.

Убрзо је дошао Немања. Рекао ми је: „Слаба вајда од твог писања. Нема пара за реализацију нових пројеката на телевизији.”

У том стилу је изабацио још неколико фраза. Имао сам утисак да текст није ни погледао. „Нек остане још мало код мене”, рече, „па ћемо видети.”

Вратио ми је само једно моје писмо чији је садржај копирао. „Можда ће да ваља за не-

Драган Стојановић

прелиставао у књижари, младу и лепу како је скинула блузу. Ова жена, уместо одговора, без речи извади из своје ташне један плави већ избледео коверат, стави га на сто и из њега извади друго писмо. Пружи ми га. „Читајте”, рекла је.

Београд, 1980, без дајума

Драги, драги,

Примила сам и твоје друго, истина нешто краће, али љубиштво писмо. И нема сумње, ти си љуби и у ираву си. Да не би било двоумљења, морам ДА ПОНОВИМ: сасвим си у ираву. Тако и ирреба кад имаши ирпосла с хировиштом женом, не захвалницом којој изненада ирдне на ирмеиш да сирведе некакве своје идеје, а ти не ирпринајеш било чије, ирпосбно женске идеје и одлуке. Наравно иртвоје је да одлучијеш и сирводиши одлучено у дело; колико ће жена чекаити да те среитне, иршто дужи – ирто боље, да те зове кад ти и иде иршто теби одговара, али не њој. Тебе баш није брџи иршто је она у ситиуацији змије и жабе. Важно је да ти ниси никада у ситиуацији жабе.

Твоја надмоћ коју нејијеш ситишматично као и твоје незадовољство онима које волиш и за које се „бориш” једноствавно је иртвоја судбина. Наравно, иршта ти ирш можеш – ирпак Бој хоће. МОЈ ирроблем је моја судбина! Моја судбина је моја усамљеност, ирре сусрешта с иршобом, за време дружења с иршобом и свакако ирпосле. Иршта ти имаши да бринеш о иршоме да ли ја морам да зарадим некакве ираре које ћу даиши за размену ситана, иршто морам да радим као манијак и да се убијам од умора.

Па који нормалан мушкарац жели иршакву жену? Посебно не ти. Каква душа, какво срце и друје љубосици. Ти си ирраведно ирподелио свешт на „своје и оситале”. Сви друји ирше или касније моћу и да цркну, кад се не мире с иртвојим „свештоиштровским одлукама” – рај или ирпак. Задржавам иртвоју лећу слику, ирпак је, кад сам ја у иршитању, несиоразум као и све оситало. Ја сам „ирвој несиоразум”. И ирпоред најбоље воље, нисам мола да је ирведем у своју користи. На иршој слици недосијаје још једна рука која никако не може бити моја, јер иршто је друја ирше или касније моћу и да цркну, кад се не мире с иртвојим „свештоиштровским одлукама” – рај или ирпак. Задржавам иртвоју лећу слику, ирпак је, кад сам ја у иршитању, несиоразум као и све оситало. Ја сам „ирвој несиоразум”. И ирпоред најбоље воље, нисам мола да је ирведем у своју користи. На иршој слици недосијаје још једна рука која никако не може бити моја, јер иршто је друја ирше или касније моћу и да цркну, кад се не мире с иртвојим „свештоиштровским одлукама” – рај или ирпак. Задржавам иртвоју лећу слику, ирпак је, кад сам ја у иршитању, несиоразум као и све оситало. Ја сам „ирвој несиоразум”. И ирпоред најбоље воље, нисам мола да је ирведем у своју користи. На иршој слици недосијаје још једна рука која никако не може бити моја, јер иршто је друја ирше или касније моћу и да цркну, кад се не мире с иртвојим „свештоиштровским одлукама” – рај или ирпак. Задржавам иртвоју лећу слику, ирпак је, кад сам ја у иршитању, несиоразум као и све оситало. Ја сам „ирвој несиоразум”. И ирпоред најбоље воље, нисам мола да је ирведем у своју користи. На иршој слици недосијаје још једна рука која никако не може бити моја, јер иршто је друја ирше или касније моћу и да цркну, кад се не мире с иртвојим „свештоиштровским одлукама” – рај или ирпак. Задржавам иртвоју лећу слику, ирпак је, кад сам ја у иршитању, несиоразум као и све оситало. Ја сам „ирвој несиоразум”. И ирпоред најбоље воље, нисам мола да је ирведем у своју користи. На иршој слици недосијаје још једна рука која никако не може бити моја, јер иршто је друја ирше или касније моћу и да цркну, кад се не мире с иртвојим „свештоиштровским одлукама” – рај или ирпак. Задржавам иртвоју лећу слику, ирпак је, кад сам ја у иршитању, несиоразум као и све оситало. Ја сам „ирвој несиоразум”. И ирпоред најбоље воље, нисам мола да је ирведем у своју користи. На иршој слици недосијаје још једна рука која никако не може бити моја, јер иршто је друја ирше или касније моћу и да цркну, кад се не мире с иртвојим „свештоиштровским одлукама” – рај или ирпак. Задржавам иртвоју лећу слику, ирпак је, кад сам ја у иршитању, несиоразум као и све оситало. Ја сам „ирвој несиоразум”. И ирпоред најбоље воље, нисам мола да је ирведем у своју користи. На иршој слици недосијаје још једна рука која никако не може бити моја, јер иршто је друја ирше или касније моћу и да цркну, кад се не мире с иртвојим „свештоиштровским одлукама” – рај или ирпак. Задржавам иртвоју лећу слику, ирпак је, кад сам ја у иршитању, несиоразум као и све оситало. Ја сам „ирвој несиоразум”. И ирпоред најбоље воље, нисам мола да је ирведем у своју користи. На иршој слици недосијаје још једна рука која никако не може бити моја, јер иршто је друја ирше или касније моћу и да цркну, кад се не мире с иртвојим „свештоиштровским одлукама” – рај или ирпак. Задржавам иртвоју лећу слику, ирпак је, кад сам ја у иршитању, несиоразум као и све оситало. Ја сам „ирвој несиоразум”. И ирпоред најбоље воље, нисам мола да је ирведем у своју користи. На иршој слици недосијаје још једна рука која никако не може бити моја, јер иршто је друја ирше или касније моћу и да цркну, кад се не мире с иртвојим „свештоиштровским одлукама” – рај или ирпак. Задржавам иртвоју лећу слику, ирпак је, кад сам ја у иршитању, несиоразум као и све оситало. Ја сам „ирвој несиоразум”. И ирпоред најбоље воље, нисам мола да је ирведем у своју користи. На иршој слици недосијаје још једна рука која никако не може бити моја, јер иршто је друја ирше или касније моћу и да цркну, кад се не мире с иртвојим „свештоиштровским одлукама” – рај или ирпак. Задржавам иртвоју лећу слику, ирпак је, кад сам ја у иршитању, несиоразум као и све оситало. Ја сам „ирвој несиоразум”. И ирпоред најбоље воље, нисам мола да је ирведем у своју користи. На иршој слици недосијаје још једна рука која никако не може бити моја, јер иршто је друја ирше или касније моћу и да цркну, кад се не мире с иртвојим „свештоиштровским одлукама” – рај или ирпак. Задржавам иртвоју лећу слику, ирпак је, кад сам ја у иршитању, несиоразум као и све оситало. Ја сам „ирвој несиоразум”. И ирпоред најбоље воље, нисам мола да је ирведем у своју користи. На иршој слици недосијаје још једна рука која никако не може бити моја, јер иршто је друја ирше или касније моћу и да цркну, кад се не мире с иртвојим „свештоиштровским одлукама” – рај или ирпак. Задржавам иртвоју лећу слику, ирпак је, кад сам ја у иршитању, несиоразум као и све оситало. Ја сам „ирвој несиоразум”. И ирпоред најбоље воље, нисам мола да је ирведем у своју користи. На иршој слици недосијаје још једна рука која никако не може бити моја, јер иршто је друја ирше или касније моћу и да цркну, кад се не мире с иртвојим „свештоиштровским одлукама” – рај или ирпак. Задржавам иртвоју лећу слику, ирпак је, кад сам ја у иршитању, несиоразум као и све оситало. Ја сам „ирвој несиоразум”. И ирпоред најбоље воље, нисам мола да је ирведем у своју користи. На иршој слици недосијаје још једна рука која никако не може бити моја, јер иршто је друја ирше или касније моћу и да цркну, кад се не мире с иртвојим „свештоиштровским одлукама” – рај или ирпак. Задржавам иртвоју лећу слику, ирпак је, кад сам ја у иршитању, несиоразум као и све оситало. Ја сам „ирвој несиоразум”. И ирпоред најбоље воље, нисам мола да је ирведем у своју користи. На иршој слици недосијаје још једна рука која никако не може бити моја, јер иршто је друја ирше или касније моћу и да цркну, кад се не мире с иртвојим „свештоиштровским одлукама” – рај или ирпак. Задржавам иртвоју лећу слику, ирпак је, кад сам ја у иршитању, несиоразум као и све оситало. Ја сам „ирвој несиоразум”. И ирпоред најбоље воље, нисам мола да је ирведем у своју користи. На иршој слици недосијаје још једна рука која никако не може бити моја, јер иршто је друја ирше или касније моћу и да цркну, кад се не мире с иртвојим „свештоиштровским одлукама” – рај или ирпак. Задржавам иртвоју лећу слику, ирпак је, кад сам ја у иршитању, несиоразум као и све оситало. Ја сам „ирвој несиоразум”. И ирпоред најбоље воље, нисам мола да је ирведем у своју користи. На иршој слици недосијаје још једна рука која никако не може бити моја, јер иршто је друја ирше или касније моћу и да цркну, кад се не мире с иртвојим „свештоиштровским одлукама” – рај или ирпак. Задржавам иртвоју лећу слику, ирпак је, кад сам ја у иршитању, несиоразум као и све оситало. Ја сам „ирвој несиоразум”. И ирпоред најбоље воље, нисам мола да је ирведем у своју користи. На иршој слици недосијаје још једна рука која никако не може бити моја, јер иршто је друја ирше или касније моћу и да цркну, кад се не мире с иртвојим „свештоиштровским одлукама” – рај или ирпак. Задржавам иртвоју лећу слику, ирпак је, кад сам ја у иршитању, несиоразум као и све оситало. Ја сам „ирвој несиоразум”. И ирпоред најбоље воље, нисам мола да је ирведем у своју користи. На иршој слици недосијаје још једна рука која никако не може бити моја, јер иршто је друја ирше или касније моћу и да цркну, кад се не мире с иртвојим „свештоиштровским одлукама” – рај или ирпак. Задржавам иртвоју лећу слику, ирпак је, кад сам ја у иршитању, несиоразум као и све оситало. Ја сам „ирвој несиоразум”. И ирпоред најбоље воље, нисам мола да је ирведем у своју користи. На иршој слици недосијаје још једна рука која никако не може бити моја, јер иршто је друја ирше или касније моћу и да цркну, кад се не мире с иртвојим „свештоиштровским одлукама” – рај или ирпак. Задржавам иртвоју лећу слику, ирпак је, кад сам ја у иршитању, несиоразум као и све оситало. Ја сам „ирвој несиоразум”. И ирпоред најбоље воље, нисам мола да је ирведем у своју користи. На иршој слици недосијаје још једна рука која никако не може бити моја, јер иршто је друја ирше или касније моћу и да цркну, кад се не мире с иртвојим „свештоиштровским одлукама” – рај или ирпак. Задржавам иртвоју лећу слику, ирпак је, кад сам ја у иршитању, несиоразум као и све оситало. Ја сам „ирвој несиоразум”. И ирпоред најбоље воље, нисам мола да је ирведем у своју користи. На иршој слици недосијаје још једна рука која никако не може бити моја, јер иршто је друја ирше или касније моћу и да цркну, кад се не мире с иртвојим „свештоиштровским одлукама” – рај или ирпак. Задржавам иртвоју лећу слику, ирпак је, кад сам ја у иршитању, несиоразум као и све оситало. Ја сам „ирвој несиоразум”. И ирпоред најбоље воље, нисам мола да је ирведем у своју користи. На иршој слици недосијаје још једна рука која никако не може бити моја, јер иршто је друја ирше или касније моћу и да цркну, кад се не мире с иртвојим „свештоиштровским одлукама” – рај или ирпак. Задржавам иртвоју лећу слику, ирпак је, кад сам ја у иршитању, несиоразум као и све оситало. Ја сам „ирвој несиоразум”. И ирпоред најбоље воље, нисам мола да је ирведем у своју користи. На иршој слици недосијаје још једна рука која никако не може бити моја, јер иршто је друја ирше или касније моћу и да цркну, кад се не мире с иртвојим „свештоиштровским одлукама” – рај или ирпак. Задржавам иртвоју лећу слику, ирпак је, кад сам ја у иршитању, несиоразум као и све оситало. Ја сам „ирвој несиоразум”. И ирпоред најбоље воље, нисам мола да је ирведем у своју користи. На иршој слици недосијаје још једна рука која никако не може бити моја, јер иршто је друја ирше или касније моћу и да цркну, кад се не мире с иртвојим „свештоиштровским одлукама” – рај или ирпак. Задржавам иртвоју лећу слику, ирпак је, кад сам ја у иршитању, несиоразум као и све оситало. Ја сам „ирвој несиоразум”. И ирпоред најбоље воље, нисам мола да је ирведем у своју користи. На иршој слици недосијаје још једна рука која никако не може бити моја, јер иршто је друја ирше или касније моћу и да цркну, кад се не мире с иртвојим „свештоиштровским одлукама” – рај или ирпак. Задржавам иртвоју лећу слику, ирпак је, кад сам ја у иршитању, несиоразум као и све оситало. Ја сам „ирвој несиоразум”. И ирпоред најбоље воље, нисам мола да је ирведем у своју користи. На иршој слици недосијаје још једна рука која никако не може бити моја, јер иршто је друја ирше или касније моћу и да цркну, кад се не мире с иртвојим „свештоиштровским одлукама” – рај или ирпак. Задржавам иртвоју лећу слику, ирпак је, кад сам ја у иршитању, несиоразум као и све оситало. Ја сам „ирвој несиоразум”. И ирпоред најбоље воље, нисам мола да је ирведем у своју користи. На иршој слици недосијаје још једна рука која никако не може бити моја, јер иршто је друја ирше или касније моћу и да цркну, кад се не мире с иртвојим „свештоиштровским одлукама” – рај или ирпак. Задржавам иртвоју лећу слику, ирпак је, кад сам ја у иршитању, несиоразум као и све оситало. Ја сам „ирвој несиоразум”. И ирпоред најбоље воље, нисам мола да је ирведем у своју користи. На иршој слици недосијаје још једна рука која никако не може бити моја, јер иршто је друја ирше или касније моћу и да цркну, кад се не мире с иртвојим „свештоиштровским одлукама” – рај или ирпак. Задржавам иртвоју лећу слику, ирпак је, кад сам ја у иршитању, несиоразум као и све оситало. Ја сам „ирвој несиоразум”. И ирпоред најбоље воље, нисам мола да је ирведем у своју користи. На иршој слици недосијаје још једна рука која никако не може бити моја, јер иршто је друја ирше или касније моћу и да цркну, кад се не мире с иртвојим „свештоиштровским одлукама” – рај или ирпак. Задржавам иртвоју лећу слику, ирпак је, кад сам ја у иршитању, несиоразум као и све оситало. Ја сам „ирвој несиоразум”. И ирпоред најбоље воље, нисам мола да је ирведем у своју користи. На иршој слици недосијаје још једна рука која никако не може бити моја, јер иршто је друја ирше или касније моћу и да цркну, кад се не мире с иртвојим „свештоиштровским одлукама” – рај или ир